

Sygn. akt VII U 864/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2018 r. w Warszawie

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o wysokość renty z tytułu choroby zawodowej i emerytury

na skutek odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 16 maja 2017 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2017 r. (data prezentaty w ZUS) **R. K.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 16 maja 2017 r. znak: (...) w sprawie odmowy ponownego przeliczenia renty z tytułu choroby zawodowej i emerytury. W ocenie odwołującego nie doszło do wnikliwego postępowania wyjaśniającego w tej sprawie, a organ rentowy nie odniósł się do jego argumentów.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wyjaśnił, że przeglądając dokumentację w ZUS znalazł błąd w decyzji z dnia 10 grudnia 1991 r. polegający na podzieleniu kwoty netto jego wynagrodzenia przez kwotę brutto średniego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce społecznej. W związku z powyższym zwrócił się do ZUS z podaniem o ponowne przeliczenie renty i emerytury oraz nowych wskaźników do ich wyliczenia na podstawie decyzji z dnia 19 stycznia 1973 r. znak: (...), w której zawarte są dane do ustalenia wysokości świadczenia po raz pierwszy i w której przyjęto za podstawę wymiaru renty przeciętny miesięcznych zarobek bez jakichkolwiek potrąceń z ostatnich 12 miesięcy, to jest kwotę 3.692,16 zł. Odwołujący wskazał również, że jest rencistą od 1973 r. z powodu choroby zawodowej – przewlekłego zatrucia rtęcią (odwołanie z załącznikami k. 2-18 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 lipca 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że R. K. jest uprawniony do renty z tytułu choroby zawodowej od 1 października 1972 r. oraz do emerytury w związku z ukończeniem 60 lat od 21 sierpnia 2005 r. Odnosząc się

do zarzutów podniesionych w odwołanie organ rentowy uznał, iż są one bezpodstawne. Wskazał, że prawo odwołującego do renty z tytułu choroby zawodowej zostało ustalone decyzją

z dnia 19 stycznia 1973 r. Do obliczenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętny zarobek z okresu od 1 sierpnia 1970 r. do 31 marca 1972 r. po potrąceniu podatku od wynagrodzeń

i składki na cele emerytalne. Podstawa wymiaru renty została obliczona zgodnie

z art. 4 ustawy z 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy, w myśl której dla pracownika zaliczonego do III grupy inwalidów renta inwalidzka wynosi 65% zarobku. Z kolei zarobek, od którego oblicza się rentę inwalidzką, uważano przeciętny zarobek pracownika ustalony w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu pracowników i ich rodzin po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki

na cele emerytalne. Natomiast decyzją z dnia 1 grudnia 1991 r. dokonano rewaloryzacji renty z tytułu choroby zawodowej na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 października 1991 r.

o rewaloryzacji emerytury i rent, o zasadach ustalania emerytury i rent oraz zmianie niektórych ustaw oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1990 r. w sprawie przygotowania do rewaloryzacji emerytury i rent. Z powyższego zdaniem organu rentowego wynika, że prawidłowo przyjęto do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty w wysokości 134,53 wynagrodzenie w kwocie netto 3.167 zł, które zostało przyjęte zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ponadto, na skutek kolejnej decyzji z dnia 10 marca 1992 r. podwyższono wysokość renty odwołującego w związku z wprowadzeniem od dnia 1 stycznia 1992 r. podatku dochodowego od osób fizycznych (odpowiedź na odwołanie k. 20-22 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 22 września 1964 r. do 14 marca 1986 r. odwołujący się R. K. był zatrudniony w Zakładach (...) Luksemburg w W. (świadczenie o pracy k. 7 a.r., tom E; zaświadczenie o zatrudnieniu z 17.11.1972 r. – nieoznaczona karta a.r. tom I).

W trakcie zatrudnienia odwołującego, w dniach 6 i 7 lipca 1972 r., stwierdzono u niego chorobę zawodową w postaci przewlekłego zatrucia rtęcią. Z uwagi na powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 19 stycznia 1973 r. przyznał odwołującemu rentę

z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek choroby zawodowej od 1 października 1972 r. Odwołujący został zaliczony do III grupy inwalidzkiej. Wysokość renty inwalidzkiej z tego tytułu wynosiła 2.058,00 zł, tj. 65% podstawy wymiaru renty ustalonej na podstawie przeciętnego miesięcznego zarobku odwołującego się z okresu od 1 sierpnia 1970 r.

do 31 marca 1972 r. w wysokości 3.166,83 zł. Z uwagi na kontynuację zatrudnienia odwołującemu była wypłacana renta w wysokości 1.158,00 zł ustalonej w oparciu o przepis ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników

i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. nr 3 poz. 6) z przyjęciem za podstawę wymiaru renty kwoty 3.692,16 zł (stwierdzenie choroby zawodowej k. 3 a.r., decyzja ZUS z 19.01.1973 r. – nieoznaczona karta a.r., tom I).

W dniu 10 grudnia 1991 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...)/10 na podstawie której dokonano rewaloryzacji renty inwalidzkiej R. K. na podstawie przepisów na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytury i rent (Dz. U. z 1991 r.

nr 104 poz. 450), o zasadach ustalania emerytury i rent oraz zmianie niektórych ustaw oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1990 r. w sprawie przygotowania

do rewaloryzacji emerytury i rent (Dz. U. z 1990 r. nr 83 poz. 484). Wysokość zwaloryzowanej renty ustalono na kwotę 1.372.206,00 zł, a do jej obliczenia organ rentowy przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 134,53%, stanowiący stosunek procentowy przyjętej w decyzji o przyznaniu po raz pierwszy podstawy wymiaru renty w kwocie 3.167,00 zł do średniej przeciętnych wynagrodzeń w gospodarce społecznej z okresu od sierpnia 1980 roku do stycznia 1972 roku (decyzja ZUS z 10.12.1991 r. ws. rewaloryzacji renty – nieoznaczona karta a.r. tom I).

Następnie w dniu 10 marca 1992 r. ZUS(...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...) o podwyższeniu renty w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku osobowych od osób fizycznych (Dz. U. nr 80, poz. 350 ze zm.). W treści tej decyzji wskazano, że ustalona w poprzednich decyzjach należna odwołującemu kwota renty przed przeliczeniem wynosiła 1.435.678,00 zł, wskaźnik wysokości świadczenia wynosił 80,72% a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 134,53%. Po dokonaniu przeliczenia od 1 stycznia 1992 r. ustalono podwyższoną wysokość renty odwołującego

w kwocie 1.740.552,00 zł, przy wskaźniku wysokości świadczenia wynoszącym 83,16% oraz wskaźniku wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 138,61% (decyzja ZUS z 10.03.1992 r. – nieoznaczona karta a.r. tom I).

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2005 r. znak:(...) (...) ZUS(...) Oddział w W. przyznał R. K. prawo do emerytury od dnia 21 sierpnia 2005 r.,

tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto

m. in. podstawę wymiaru renty wynoszącą 138,61%. Wysokość emerytury wyniosła

1.499,00 zł netto (decyzja ZUS z 30.08.2005 r. ws. przyznania emerytury k. 26-28 a.r. tom E).

Na przełomie lat 2006-2016 Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonywał poprawnych waloryzacji przysługujących R. K. świadczeń rentowego

i emerytalnego. W wyniku waloryzacji łączny wymiar świadczeń odwołującego uległ podwyższeniu z kwoty 1.927,00 zł netto w 2006 roku do 2.302,56 zł netto w 2016 roku.

Z uwagi na przysługujące odwołującemu prawo do emerytury, renta z tytułu niezdolności

do pracy z powodu choroby zawodowej przysługiwała odwołującemu w wymiarze połowy świadczenia (opinie biegłej sądowej z zakresu rachunkowości k. 49-70 a.s., k. 108-111 a.s.; decyzje ZUS ws. waloryzacji emerytury i renty – tomy E i I).

W dniu 29 grudnia 2016 r. do ZUS(...)Oddziału w W. wpłynęło podanie R. K., w którym zwrócił się z prośbą o ponowne wyliczenie renty

z tytułu choroby zawodowej. Uzasadniając podanie odwołujący wskazał, że w decyzji z dnia 10 grudnia 1991 r. popełniono błąd, gdyż nieprawidłowo wyliczono wskaźniki do wyliczenia renty i później emerytury, zaś prawidłowy wskaźnik powinien zostać ustalony

z uwzględnieniem podstawy wymiaru renty stanowiącym przeciętny miesięczny zarobek

bez jakichkolwiek potrąceń wynoszący kwotę 3.692,16 zł brutto (podanie odwołującego

z 29.12.2016 r. – nieoznaczone kart a.r. tom I).

Po rozpatrzeniu podania odwołującego się ZUS (...)Oddział w W. wydał

w dniu 16 maja 2017 r. decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił mu prawa do przeliczenia renty z tytułu choroby zawodowej i przeliczenia emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że do wyliczenia podstawy wymiaru renty

z tytułu choroby zawodowej do rewaloryzacji przyjęto wynagrodzenie w kwocie netto zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1990 r. w sprawie przygotowania do rewaloryzacji emerytury i rent. Decyzją z dnia 10 marca 1992 r. podwyższono wysokość renty, jak również uległ zmianie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia w związku z wprowadzeniem podatku dochodowego od osób fizycznych od 1 stycznia 1992 r. Z kolei do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty.

Organ rentowy wskazał również, że decyzje z dnia 10 grudnia 1991 r. i z dnia 30 sierpnia 2005 r. nie zostały zaskarżone do sądu i są prawomocne (skarżona decyzja ZUS

z 16.05.2017 r. – nieoznaczona karta a.r. tom I).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w toku postępowania dowody, w tym w szczególności dokumentację przedłożoną do akt sprawy oraz akt rentowych – tom akt emerytalnych (tom E) oraz tom akt inwalidzkich (tom I). Sąd oparł się również o dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu rachunkowości A. B.

w zakresie prawidłowości obliczeń dotyczących waloryzacji przysługujących odwołującym się świadczeń. Sąd uznał zebrane w sprawie dowody za wiarygodne w zakresie, w jakim z wymienionych wyżej dowodów wynikały przedstawione wyżej okoliczności stanu faktycznego. Sąd zważył przy tym, stan faktyczny sprawy był bezsporny, nie obejmował on bowiem okoliczności faktycznych, lecz dotyczył kwestii związanych z interpretacją przepisów.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. K. było niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół odmowy organu rentowego ponownego wyliczenia przysługującej odwołującemu renty z tytułu choroby zawodowej oraz emerytury. Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

- 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie;
- 5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;
- 6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organ rentowego.

Celem ponownego ustalenia w trybie cytowanego wyżej przepisu jest ponowne rozstrzygnięcie o uprawnieniach, które powstały ex lege przed wydaniem weryfikowanej decyzji emerytalno-rentowej. Uzasadnieniem dla ponownienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją organu rentowego, wyznaczającym jego cel, jest niezgodność zawartego w niej rozstrzygnięcia z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego, powstałą np. na skutek popełnionych przez organ rentowy uchybień normom prawa materialnego, czy procesowego. W kolejnym postępowaniu organ rentowy dąży więc do ustalenia, czy popełnione uchybienia lub przedłożone dowody albo ujawnione fakty mają wpływ na zmianę dokonanych wcześniej ustaleń. Bezpośrednim celem ponownego postępowania jest rozstrzygnięcie o uprawnieniach zainteresowanego według stanu faktycznego z chwili wydania weryfikowanej decyzji rentowej. Ponowne ustalenie prawa w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi zatem nadzwyczajną kontynuację poprzedniego postępowania przed organem rentowym, zmierzając do podważenia jego decyzji wówczas, gdy uprawomocniła się ona wskutek upływu terminu odwołania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2018 r., III AUa 111/17; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lutego 2018 r., III AUa 1406/17). Instytucja ponownego rozpoznania uprawnień rentowych znajduje zastosowanie w sytuacjach, w których po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostają przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Nowe dowody w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji, jak i dowody uzyskane po wydaniu decyzji pod warunkiem, że wynikają z nich fakty uwzględniane w decyzji (zob. wyrok Sądu

Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 października 2016 r., III AUa 465/15; zob. wyrok sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2017 r., III AUa 488/16).

W niniejszym postępowaniu odwołujący domagał się ponownego przeliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej oraz emerytury. Stanowisko odwołującego sprowadzało się przy tym w istocie do zakwestionowania decyzji w sprawie przyznania mu prawa do renty inwalidzkiej oraz decyzji do jej rewaloryzacji, a konkretnie stwierdzeniu, że w obu tych przypadkach ZUS przyjął błędne podstawy wymiaru do obliczenia wysokości przysługującego mu świadczenia, a w konsekwencji nieprawidłowo ustalił dalszą wysokość renty i emerytury, które to świadczenia aktualnie pobiera.

Sąd Okręgowy miał jednak na względzie, że renta z tytułu choroby zawodowej (wówczas renta inwalidzka) została odwołującemu przyznana na podstawie decyzji z dnia 19 stycznia 1973 r., z kolei decyzja w sprawie rewaloryzacji renty inwalidzkiej została wydana w dniu

10 grudnia 1991 r. Żadna z tych decyzji nie została przez odwołującego zaskarżona i obie są prawomocne, tym samym brak było podstaw do ich podważania.

Odnosząc się jednak do argumentacji odwołującego Sąd Okręgowy zważył,

że w przypadku tej decyzji wysokość renty została ustalona z przyjęciem prawidłowych parametrów. Zasady przyznawania prawa do świadczeń z tytułu wypadków przy pracy

i chorób zawodowych określały aktualne na dzień wydania powyższej decyzji przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. z 1968 r. nr 3 poz. 8). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy renta inwalidzka dla pracownika nie wykonującego zatrudnienia lub nie posiadającego dochodu z innych źródeł dla pracownika zaliczonego do III grupy inwalidów wynosi miesięcznie 65% zarobku; jednocześnie w myśl art. 4 ust. 3 tej ustawy za zarobek, za zarobek, od którego oblicza się rentę inwalidzką, uważa się przeciętny miesięczny zarobek pracownika, ustalony w sposób określony w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin - po potrąceniu podatku od wynagrodzeń oraz składki na cele emerytalne. Należy przy tym zaznaczyć, że z uwagi na kontynuowanie przez odwołującego zatrudnienia powyższa kwota nie była jednak wypłacana. Zgodnie bowiem

z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. nr 3 poz. 6) renta inwalidzka z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej wynosi miesięcznie kwotę obliczoną według art. 25 na czas osiągnięcia przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 renta inwalidzka z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa – dla osób zaliczonych do III grupy inwalidów – wynosi miesięcznie: do 1.500 zł – 45% podstawy wymiaru, od nadwyżki ponad 1.500 zł do 2.000 zł – 20% podstawy wymiaru oraz od nadwyżki ponad 2.000 zł – 20% podstawy wymiaru. Jednocześnie, w myśl art. 17 ust. 1 i 3 tejże ustawy, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi przeciętny miesięczny zarobek z okresu ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia albo kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia dowolnie wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat zatrudnienia, przy czym

za zarobek z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy uważa się wypłaty

bez potrąceń w gotówce i w naturze z osobowego funduszu płac, z wyjątkiem wypłat określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 5, jak również wymienione w tym rozporządzeniu niektóre wypłaty spoza osobowego funduszu płac.

Z uwagi na stwierdzenie u odwołującego choroby zawodowej w postaci zatrucia rtęcią organ rentowy ustalił odwołującemu prawo do renty z tytułu choroby zawodowej i ustalił jego wysokość w oparciu o przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy, tj. z podstawą wymiaru składek w kwocie 3.166,83 zł oraz wysokość świadczenia równą 2.098,00 zł (65% z kwoty zarobku). Jednocześnie, ponieważ odwołujący mimo przyznania prawa do renty w dalszym ciągu kontynuował zatrudnienie w Zakładach (...) Luksemburg w W. – co potwierdza załączone do akt rentowych (tom E) świadectwo pracy wystawione przez ww. zakład pracy – organ rentowy wypłacał odwołującemu świadczenie z tego tytułu w wysokości obliczonej

na podstawie zasad określonych w cytowanych wyżej przepisach ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, a więc z uwzględnieniem podstaw wymiaru składek w wysokości 3.692,16 zł, tj. średniej zarobków z ostatnich 12 miesięcy bez jakichkolwiek potrąceń.

Powyższe parametry zostały uwzględnione przy rewaloryzacji przysługującej odwołującemu renty dokonanej na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

z 1 grudnia 1991 roku. Zgodnie z § 3 ust. 1-3 ustalenie wskaźnika wysokości wynagrodzenia (dochodu, przychodu, podstawy wymiaru składek), zwanego dalej "wskaźnikiem wysokości wynagrodzenia", następuje przez:

- 1) określenie podstawy wymiaru emerytury lub renty, podlegającej przejściu w myśl art. 28 ust.3 ustawy do ustalenia tego wskaźnika,
- 2) obliczenie średniej przeciętnych wynagrodzeń w gospodarce uspołecznionej w okresach, z których wynagrodzenie (dochód, przychód, podstawa wymiaru składek) zostały przyjęte do podstawy wymiaru, o której mowa w pkt 1,
- 3) określenie stosunku podstawy wymiaru emerytury lub renty, o której mowa w pkt 1, do średniej przeciętnych wynagrodzeń, o której mowa w pkt 2, i wyrażenie tego stosunku w procentach z zaokrągleniem do setnych części procentu.

Ustalenie wskaźnika wysokości wynagrodzenia w myśl ust. 1 następuje

z uwzględnieniem § 4-7, zaś za podstawę wymiaru emerytury lub renty oraz średnią przeciętnych miesięcznych wynagrodzeń w gospodarce uspołecznionej zaokrągla się

do pełnego złotego w górę. Zgodnie zaś z § 4 ust. 1 rozporządzenia za faktyczne przeciętne miesięczne wynagrodzenie (dochód, przychód, podstawę wymiaru składek) w myśl

art. 28 ust. 3 ustawy uważa się wynagrodzenie (dochód, przychód, podstawę wymiaru składek) przyjęte zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent do obliczenia wysokości wypłacanego świadczenia, choćby zostało ono zastąpione kwotą najniższej podstawy wymiaru. Z kolei zgodnie z art. 28 ust. 3 ustawy

z dnia 24 maja 1990 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym

(Dz. U. 1990 nr 36 poz. 206) przy ustalaniu wskaźnika wysokości wynagrodzenia

za podstawę wymiaru uważa się:

- 1) przyjęte do ustalenia wysokości świadczenia po raz pierwszy faktyczne przeciętne miesięczne wynagrodzenie ustalone na podstawie zaświadczenia zakładu pracy o wysokości zarobku stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń lub przeciętne miesięczne wynagrodzenie (dochód, przychód, podstawa wymiaru składek), od którego ustalono składki na ubezpieczenie społeczne,
- 2) ostatnio przyjęte do ustalenia wysokości świadczenia faktyczne przeciętne miesięczne wynagrodzenie (dochód, przychód, podstawa wymiaru składek) określone w pkt 1, jeżeli dla zainteresowanego byłoby to korzystniejsze.

Z uwagi na powyższe ZUS dokonując rewaloryzacji przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 134,53%, stanowiący stosunek procentowy przyjętej w decyzji

o przyznaniu po raz pierwszy renty inwalidzkiej podstawy wymiaru w kwocie 3.167,00 zł

(tj. kwoty 3.166,83 zł zaokrąglonej w górę do pełnego złotego) do średniej przeciętnych wynagrodzeń w gospodarce uspołecznionej z okresu od sierpnia 1980 roku do stycznia

1972 roku, a nie podstawę wymiaru składek zastosowaną do obliczenia renty wypłacanej

na podstawie art. 26 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (w wysokości 3.692,16 zł).

W toku postępowania Sąd przeprowadził również dowód z opinii biegłej sądowej,

która potwierdziła prawidłowe dokonywanie waloryzacji przysługującej odwołującemu renty z tytułu choroby zawodowej oraz przyznanej w 2005 roku emerytury. Odwołujący nie kwestionował dokonywanych przez ZUS waloryzacji ani też wyliczeń biegłej w tym zakresie.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zważył, że w niniejszej sprawie nie zaistniały okoliczności które prowadziłyby do uznania, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych błędnie ustalił początkową podstawę wymiaru świadczenia i w efekcie tego błędu odwołujący przez lata otrzymywał świadczenie w niezasadnie obniżonej wysokości. Ponieważ odwołujący nie podnosił innych zastrzeżeń wobec skarżonej decyzji ani też nie przedłożył żadnych nowych dowodów i nie wskazał na nowe okoliczności, które nie byłyby do tej pory przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy, należało stwierdzić, że skarżona decyzja była zasadna. Odwołujący nie wykazał bowiem, aby zachodziła któraś z okoliczności powodującej konieczność ponownego przeliczenia przysługujących mu świadczeń wymieniona w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Nie było zatem podstaw do uwzględnienia wniesionego przez niego odwołania.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił odwołanie R. K.

na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł zgodnie z sentencją wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującemu

K.S.